

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକ ଭଳି ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ, ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଦିନରାତି ସେବାରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବାହାଦୁର ଅଟନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭର୍ତ୍ତ ଭାଗ୍ୟ ଗତିବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର କେଉଁ କଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ?

ଉତ୍ତର:- ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ । ଯିଏ ଯେତେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଯୋଗ କରୁଛି ସିଏ ସେତେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଭର୍ତ୍ତ କରୁଛି । ତେଣୁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କରମ କରି ମଧ୍ୟ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ ତେବେ ଭାଗ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆଇ ହୁଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁମାନେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ନିଜର ପୂର୍ବଜନ୍ମର କରମ ଅନୁସାରେ ଭାଗ୍ୟକୁ ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଥାନ୍ତି । କେହି ସାହୁକାର ଘରେ ଆଉ କେହି ଗରିବ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପିତା ମାତା ମଧ୍ୟ ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ, ମୋର ଭର୍ତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆସିଗଲା । ଯିଏ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ମିଠା ମିଠା ବିଚ୍ଛେଦୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଲ୍ପ ପରେ ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆସି ଏହି କଥା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଛୁ, ସଂସାରର ରାଜତଂର ଭାଗ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇ ଆସିଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କାରଣ ଯୋଗ ସହିତ ଭାଗ୍ୟର ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛ ତେଣୁ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ଯେତେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଭାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଭର୍ତ୍ତ ହେବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ସୁଖଧାମର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ କିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି । ମମ୍ମା ବାବା ଏବଂ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନେ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ଦେବା ଦ୍ଵାରା ରଚନା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବ । ଋଷି, ମୁନି ଆଦି କେହି ବି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଚକ୍ରର ସମ୍ପତ୍ତି ରହୁଛି । ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଏବଂ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଣିଛ । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କରମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଘର ଦ୍ଵାର ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କେହି ଯଦି ନିର୍ବନ୍ଧନ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିପାରିବେ । ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ତାନ-ସନ୍ତତି ନାହାନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ଅଛି । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବା ପତିଙ୍କର ବନ୍ଧନ ରହିଥାଏ । ଯଦି ପିଲାଛୁଆ ନାହାନ୍ତି ତେବେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେମାନେ ଯେପରି ବାନପୁରସ୍ଥୀ ହୋଇଗଲେ । ତେବେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସତ୍ତ୍ଵ ଦରକାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ବା ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗବାଳାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ଵ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଦିଆଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଦିଆଇ ପାରିବ । ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି ।

ଭାରତର ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହା କୌଣସି ଜଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ଵୟଂସ୍ଵର୍ଗୀ ହୁଅନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଗୀ, ବୈଶ୍ଵବର୍ଗୀ ଏବଂ ବୈଶ୍ଵବର୍ଗୀ କୁଟୁମ୍ବରେ ଆସିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କରମ ଅନୁସାରେ ପଦ ପାଇଥାନ୍ତି । ଭାରତର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ରାଜକୁମାର ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯାହାଙ୍କୁ ଦୋଳୀରେ ଝୁଲାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଦ୍ଵିତୀୟ ନମ୍ବରକୁ ଝୁଲାଇନଥାନ୍ତି କାରଣ କଳା କମ ହୋଇଯାଏ । ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଅଟନ୍ତି, ପୂଜା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଲୋକମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜଣେ ବା ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାଜ ପରିବାରର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ, ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ପୂଜା କେବଳ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ହୋଇଥାଏ । ନମ୍ବର ତ କରମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ଯେ, ମୁଁ କାହିଁକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ନ ଆସିବି, ମମ୍ମା ବାବାଟ୍ଟକୁ ଅନୁକରଣ ନ କରିବି, ତାଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ନ ନେବି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ସେବା କରିବେ, ସେମାନେ ଭଲ ମହାରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସେଠାରେ ତ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହିଁ ଥିବେ । ସେହି ସମୟରେ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ କୌଣସି ରାଜାରାଣୀର ଉପାଧି ନଥାଏ । ତାହା ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଦ୍ଵାପରଯୁଗରୁ ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତିବାଳାଙ୍କୁ ରାଜା କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ମହାରାଜା ଉପାଧି କମ ହୋଇଯାଏ ଅଥବା ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ

ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଗରିବ ଏବଂ ଧନୀଙ୍କ ଭିତରେ ଫରକ ତ ରହିଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନେଉଛ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ସତସତ୍ତ୍ୱରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିବା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦେଇ କେବେ କାହାର ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଆଦି ସବୁ କିଛି ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ସଦଗତି ତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମମକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି । ଉତ୍ତମା ମଝିରେ ତ କେହି ବି ଫେରି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫେରାଇ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ଯାଇ ରହିବେ? ସବୁ ଧର୍ମବାଲାଙ୍କର ବିଭାଗ ତ ଅଲଗା ଅଲଗା ନା । ତେବେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ତ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ଅଛି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ବୃକ୍ଷର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଗରୀରକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବା । “ମୁଁ ଆତ୍ମା” ଏହି ଗରୀରଠାରୁ ଅଲଗା — ଏହି କଥା ଭାବିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା । ନିଜେ ମରିଗଲେ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା । ମିତର, ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡିଦେଲ । ପରଥମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି, ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ତା ପରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଯଦିଓ କେହି ରୋଗୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତୁ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିବା ଦରକାର ଯେ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ଯୋଗୀ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୀଘ୍ର ଗରୀର ଛାଡିବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ନୁହେଁ, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଯୋଗରେ ରହି ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ମରିଯିବେ ତେବେ ସେବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ପଦ ଉଚ୍ଚ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କର ସେବା ମଧ୍ୟ ହେବ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ପାଇଯିବେ । ଆମେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ ଭାଇ, ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କହିଥିଲି । ତୁମେ ଏହିକଥା କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇପାରିବ । ତାଙ୍କୁ କୁହ, ଭଉଣୀ ଏବଂ ଭାଇମାନେ - ଆପଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ତମୋଽବସାନ ହୋଇଯାଇଛି ଯିଏକି ସତ୍ତ୍ୱଽବସାନ ଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ତମୋଽବସାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱଽବସାନ ହୋଇ ସତ୍ତ୍ୱଽବସାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତ୍ୱଽବସାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ପୁରା ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଚାର୍ଟ ତ ରଖିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦେଇଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମୋ ଉପରେ ଯେଉଁ ବିକରମର ବୋଝ ରହିଛି, ତାହା କିପରି ଓହ୍ଲାଇବ, ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମୁଁ କେତେ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗ କରିଛି? ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ସମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ସମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଓଲଟ ପାଲଟ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି ଭୂମିକମ୍ପ ହେବାର ଅଛି । ତାର ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପତି ଚାଲିଛି । ବୋମା ଆଦି ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଏଭଳି ଏଭଳି ମୃତ୍ୟୁର ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି କରୁଛୁ । ଅନ୍ୟ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁର ସାମଗ୍ରୀ ତିଆରି କର ନାହିଁ । ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ମାରିବାର ଯନ୍ତ୍ରପାତି ରଖିଛନ୍ତି, ଉପରକୁ ଆସି ବୋମା ପକାଇ ପୁଣି ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି ଦିନିଷ ବା ମାରଣାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନିଜର ବିନାଶ ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି । କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । କଥାରେ ଅଛି କାହାର ଦବି ରହିବ ଧୂଳିରେ..... ଲଢେଇ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଚେଷ୍ଟା କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ପକେଟ ଖାଲି କରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜବରଦସ୍ତ ଲୁଟିନେବେ । ଚୋର ମଧ୍ୟ କେତେ ଲୁଟି ନେଉଛନ୍ତି । ଲଢେଇରେ କେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଘରଦ୍ୱାର ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ବୋମା ପଡିବା ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟିର ତିନିଭାଗ ସ୍ଥାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ବାକି ଗୋଟିଏ ଭାଗ ରହିଯିବ । ଭାରତ ଗୋଟିଏ ପଟରେ ଅଛି ନା । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ପରେ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ଭାରତ ରହିଯିବ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେବ ନିଶ୍ଚିତ । ତେବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପଦତି କାହିଁକି ନ ନେବା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଯଦି କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନଥାଏ ତେବେ ବାବା ରାଏ ଦେବେ ଯେ, ସେବାରେ କାହିଁକି ଲାଗି ନ ଯିବ । ଯଦି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଛି ତେବେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ । ଆଉଁସ ଯଦି ବାହାରକୁ ନ ଯାଇ ପାରୁଛି, ତେବେ ନିଜର ମିତର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ତ ଦୟା କରିପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତ ଶୁଣାଇପାରିବ । ପୁରୁଷ କହୁଥିଲ ନା ବାବା ଦୟାକର । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ରାସ୍ତା ମିଳିଗଲା ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ବାବା ଦୟା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ହଠାତ୍ ଆଦିରେ କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସେସବୁ କିଛି ନାହିଁ । କେବଳ ଯୋଗ କର ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କେବଳ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବାର କଥା । ବସା ଉଠା କର, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି କର, କେବଳ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ଲଗାଅ । ତୁମକୁ ସେହି ପ୍ରେମିକଙ୍କର ସରତା ସରତା ପ୍ରେମିକା ହେବାକୁ ପଡିବ । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ହେ ପ୍ରେମିକାମାନେ, ହେ ପିଲାମାନେ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତୁମେ ବହୁତ ସମରଣ କରିଛ କିନ୍ତୁ ଏବେ ମୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରେମିକକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଏହି ଗନ୍ଧାରୋଗି ଦେଉଛି । କିଛି କିଛି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୀତା ଶୁଣି ତୁମେମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଉଛ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୀତା ଶୁଣି ତୁମେମାନେ ଜୀବନ ବନ୍ଧନରେ ଆସିଯାଇଛ, ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର ଯାତ୍ରା । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଯଜୁ, ତପ ଆଦି କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାପ ନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତଳକୁ ହିଁ

ଖସି ଆସିଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଚିତ୍ର ଦଠାବା କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା' ଉପରେ କେହି ନ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ର ଦେଖାଇ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏହା ହାତୀ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ସିଏ ହାତୀ ଦେଖିବ ତେବେ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବ । ଯେପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝିଥିଲେ ଆସିଯାଇଛି । ଚିତ୍ରରେ ସରବଦା ଛୋଟ ଜିନିଷ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବୈକୁଣ୍ଠ ତ ବଡ଼ ହୋଇଥିବ ନା । ବଡ଼ ରାଜଧାନୀ ହୋଇଥିବ । ସେଠାରେ ହୀରା ନୀଳାର ମହଲ ଥାଏ, ତାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ସବୁ ଜିନିଷ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ନଚେତ୍ ଏହି ଭାରତ ଏତେ ଗରିବ କିପରି ହେଲା । ସାହୁକାରରୁ ଗରିବ, ଗରିବରୁ ପୁଣି ସାହୁକାର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଡରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ସିଦ୍ଧି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଯାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ନୂଆମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦଠାବା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ, ମୁଖ ଖୋଲିଯିବ । ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି । କେତେକ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ତ ବହୁତ ପିଲା ଅଗାଧି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଝିଯୋଗ ବାହାରେ ଘୁରି ବୁଲିବା କାରଣରୁ ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତ ଅଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ବାବା କହିବେ ତୁମେ ପାଠ ପଢିଲ ନାହିଁ ଏବେ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ । ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ ଅଧିକ ସାକ୍ଷାତକାର ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ପାପ କରିଲାବାଲାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ମିଳିଚାଲିବ । ସେତେବେଳେ କହିବେ ମୁଁ କାହିଁକି ତୁରନ୍ତାରେ ପାପ କଲି । ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବା ଦଠାବା ଦଣ୍ଡ କିଛିଟା କମ୍ ହୋଇଯାଇପାରେ । ନଚେତ୍ ବୁଝି ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ହେଉଛି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ କରିବି ମୋର ତ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼ୁ ନାହିଁ । ତା' ଅପେକ୍ଷା ତ ଘରେ ଯାଇ ରହିବା ଭଲ । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ଅପସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ସେନାବାହିନୀରେ କିଏ କିଏ ବାହାଦୁର ଅରଥାତ୍ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଛନ୍ତି, ବାବା ସେମାନଙ୍କର ନାମ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏଠାରେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ବେହଦର କଥା । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ମହିମା କରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୟାଶୀଳ, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବାଡି ଅରଥାତ୍ ସାହାରା ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ପାପାତମା ଏବଂ ପୁଣ୍ୟତମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନା । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ବା ଆତ୍ମା କେବେ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଏହା ସବୁ ଭୁଲ କଥା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ କ'ଣ ପାପ ଲାଗିପାରିବ । ତାଙ୍କର ତ ଡରାମାରେ ସେବା କରିବାର ପାର୍ବତ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପାପାତମା ଓ ପୁଣ୍ୟତମା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦିନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେମାନେ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା ।

ଏବେ ବାବା ତୁମେମାନଙ୍କୁ ବିଶାଳ ବୁଝି କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ରାଜଧାନୀ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶରୀରରେ ଆସି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଦେବୀ-ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଖସି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ସବୁ କିଛି ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପୁଣି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦଠାବା ସ୍ଥାପନା କରାଉଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦଠାବା ତୁମେ ୫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେଉଛ । ବାକି ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିଲିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ଭାର୍ଯ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବାଡି ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏହି ଶରୀରରୁ ମୋହ ତୁଟେଇ ବଞ୍ଚି ଆଉ ଆଉ ମରିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ରୋଗ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ:-

ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ସହିତ ନିଜର ମଧ୍ୟ ସେବା କରୁଥିବା ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ ।

ଯଦି ସେବାରେ ସଫଳତା ମୂରତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ସହିତ ନିଜର ମଧ୍ୟ ସେବା କର । ଯେତେବେଳେ ବି କୌଣସି ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ମନେ କର ଯେ, ସେବା କରିବା ସହିତ ମୁଁ ନିଜର ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର କରୁଛି । ଯେତେ ଯେତେ ନିଜର ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର-ସଂସ୍କାରର ସଂସ୍କାର କରିବ ସେତେ ସେତେ ତୁମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦଠାବା ସତ୍ତ୍ୱର ମିଳିବ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମ ନିକଟରେ ମନ ଭିତରେ ନମସ୍କାର କରିବେ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ତିଆରି କର ଯାହାକି ସେମାନେ ତୁମକୁ ବାହାରେ ନମସ୍କାର କରିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମନ ଭିତରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଥିବେ ।

ସଂଲୋଚନା:- ବେହେରା ସେବା କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ଯ ରଖ ତେବେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ବା ଲୌକିକ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***